

SMU 115396.

Mr bref från Herman Geijer till
Sune Ambrosiani. Afskrift: 1/6 1910

Dessutom skickar jag wantarna.
 Men vid närmare skärskådande har
 jag funnit att texten äke innehåller
 några runor, mer än möjligen en: & an-
 vänd som tecken för d. Inskrifterna lyda
 sålunda. Fring högra wantens handlove:
 GURVAV MPT TICP AHAUAACAT

gud var med dig på alla vägar.
 Fring vänstra wantens love: FÖRVARA
 HÄTTPTNAVPTKTVÄCPMFörvara hän-
 derna under vägen.

Som en jämförelse med originalet
 visar har jag bara på ett ungefär efter-
 bildat bokstäverna. Det är också lätt att
 se att dessa återgå på det latinska alfa-
 betet, ibland dess stora, ibland dess små
 bokstäver. Det hela utgör en motsvarig-
 het till det som i Skoldalen kallas gäthallstil

/se Levander i Fornvännen I s. 70 - i
 Fornvännen står genom tryckfel. Ji
 i Orsa 'gätkallstil' /se Brithius i Sv. Forn-
 minnesföreningens Tidskrift XII. s. 226 -
 säkerligen tryckfel för "gätkallstil"). Här
 ha bokstäverna fått en särskild modi-
 fikation beroende, utom tid och ort:

Leksand 1870, därpå att de stichtats un-
 der det de dalska ruinskriptionerna och in-
 skriften med gätkallstil, gässelstil i all-
 mänhet ristats i trä. I inskriften med
 denna stil skall enligt Levander före-
 komma en blandning av runor och
 bokstäver (jag har också sett dylika
 inskriften på en dörr i Rättsviks kom-
 ministergård, dörren till logen, från

1790-talet och senare; dörren var förstörd när jag återkom för att försöka afteckna och läsa inskrifterna). Det torde därför vara rimligt om man här tänker på runor, men det enda tecken som kan vara en runa är som sagt β , som ju nära liknar β -runan, vilken även förekommer i de dalska inskrifterna, ehuru den synes ha varit mindre vanlig än D (jfr Tabellen i Fornvännen I) Vantarnas β kan dock också tänkas vara det lilla d omvänt på liknande sätt som i göthallstilen ofta N omvänts till U . Av de övriga bokstäverna på vantarna är det egentligen endast två, som kanske ej genast igenkänns såsom tagna ur det vanliga latinska alfabetet nämligen tecknet för e : $\beta \beta \beta \beta$ samt för r : $\psi \psi \psi \psi \psi \psi$. Det förra utgör tydligen en form av e , det senare av r ; ingendera erbjuder någon likhet med de dalska runorna för e och r . En överensstämmelse med runskriften kan däremot sägas ligga i sammanskrifningen av $\ddot{a}$ och n i händerna: Ä . Dylika sammanskrifningar äro allmänna i göthallstilen (jfr Bröthius). Typerna N för $\ddot{a}$, N för n som här användas regelbundet, utgå tydligen från Ä och n .

Initialerna G. V. B. betyda Gustaf Wilhelm Barchocus, förste komminister i Rättvik 1866-1906.